

ת"פ 58472/12/13 - מדינת ישראל נגד טימור מגלשוילי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

27 אפריל 2015

ת"פ 58472-12-13 מדינת ישראל נ'

מגלשוילי

58496-12-13

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טימור מגלשוילי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גבריאלי דניאל

ב"כ הנאשם עו"ד יעל פינקלמן ניסן

אין התייצבות לנאשם

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו פריצה לרכב בכוונה לגנוב, בכך שביום 27.12.2013 פרץ הנאשם ברחוב זלמן ארן 9 בחולון לרכבו של המתלון, נכנס לרכבו, שהיה סגור, פתח את תא הכפפות, שהיה סגור, וחיטט שם.

הנאשם לא כפר בכך שנכח במקום כעובר אורח ברחוב, אך לא הודה כי נגע ברכב, וכפר בכך שפרץ לרכב ונכנס אליו.

נשמעו המתלון ושני שוטרים מצד המאשימה, ונשמע הנאשם. כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים, הכל כמפורט

בתיק המוצגים.

אקדים ואציין, כי אין מחלוקת בין כל המעורבים, בכך שבסמוך לאחר האירוע הנטען, היה מפגש ברחוב בין המתלונן לבין הנאשם, כשהמתלונן ירד אל אותו מפגש כשהוא אוחז מוט ברזל, לום, בידו, והחליף מספר משפטים עם הנאשם עד שזה ברח. לעניין זה של אותו מפגש, ושל הבריחה, אדרש בהמשך.

השאלות הטעונות הכרעה בתיק זה, הן בעיקר שתי אלה: ראשית, אם הוכח לביהמ"ש ברמה הנדרשת, מעבר לספק סביר, זיהוי של הנאשם כמי שביצע עבירת התפרצות לרכבו של המתלונן. שנית, אם הוכח לביהמ"ש ברמה הנדרשת, כי אכן התרחשה פריצה לרכב בדרך של פתיחת הדלת, כניסה לרכב, ישיבה ברכב בצד הנוסע, חיטוט בתא הכפפות ויציאה מן הרכב.

לא למותר לציין, כי די שבאחת משתי השאלות יוותר בפני ביהמ"ש ספק, על מנת שהתוצאה תהא זיכוי.

לעניין השאלה הראשונה הנוגעת לזיהוי הנאשם ע"י המתלונן: במהלך עדותו ובהודעתו שהוגשה וסומנה נ/3, מסר המתלונן כי ראה את הנאשם באקראי, תוך שהוא מציץ משלבי חלון מרפסת ומשוחח בטלפון, מדירת מגוריו בקומה ה-3 המצויה בצד השני של הרחוב, כאשר המתלונן אמד את המרחק בקו אווירי מרכבו בכ-20-15 מטרים. יצוין כי הוצגו לביהמ"ש תמונות של הרחוב ושל הבניין, ואף אם חלו שינויים בהסדרי התנועה, לא היה בשינויים כדי לשנות מתואי השטח, וניתן לראות בבירור שמדובר בבנין עורפי, שלפניו חצר, בחזיתו מדרכה רחבה, לאחריה כביש רחב בעל מספר נתיבים, ורכבו של המתלונן, לדבריו, חנה בעבר השני של הרחוב. אני מרחיבה בתיאור פרטים אלה, משום שיש בהם כדי להשליך על וודאות ומהימנות הזיהוי של הנאשם ע"י המתלונן בזמן אמת.

אציין בהקשר זה, כי עיון בתלונת המתלונן מעלה, כי פרטי הזיהוי שמסר, של הנאשם, אינם תואמים לכאורה, ולו בחלק מהם, את מאפייניו הפיסיים של הנאשם שלפניי. כך התייחס המתלונן לנאשם בעל שיער לבן-אפור, ודברים אלה אמר לפני כשנה וחצי, אלא שהנאשם שלפניי אינו מאפיר ואין לו שיער לבן כלל, וברור שממרחק שבו עמד המתלונן אם זיהה מישהו שצבע שערו כפי שתיאר אותו, הרי שבהכרח מדובר היה בצבע שיער שהיה בולט גם במרחק. גם ההתייחסות לאף ארוך, מן המרחק שבו בוצע הזיהוי, אינה מובהקת.

המתלונן תיאר בעדותו, כי מיד כשהבחין בפריצה הנטענת לרכבו, נטל מוט ברזל וירד לכיוון הרכב. במאמר מוסגר אעיר, כי השימוש במוט הברזל לא נזכר ע"י המתלונן בתלונה המקורית, הגם שלטענתו ציין זאת בפני גורמי החקירה. המתלונן ציין, כי כאשר הגיע למקום הזירה, הנאשם כבר חצה את הכביש ולא היה ליד הרכב. המתלונן תיאר כי הוא והנאשם החליפו מספר משפטים, במהלכם עימת אותו המתלונן עם הטענה שפרץ לרכבו, והנאשם הכחיש זאת. אציין, כי גרסה דומה עד זזה, אם כי מעט מפורטת יותר, מסר הנאשם בהודעתו, שנמסרה שעות ספורות בלבד לאחר האירוע. הנאשם תיאר את חילופי הדברים, ואף הוסיף וציין כי כבר היה מרוחק מהרכב, אך ניגש יחד עם המתלונן בחזרה לרכב, והשניים ראו שהרכב היה סגור, ולא ניכרו בו סימני פריצה. נתונים אלה, שהמתלונן בעדותו אישר במהלך החקירה הנגדית, מעלים סימני שאלה הן ביחס לזהותו של הנאשם כפורץ לרכב, היינו בשל נכונותו לחזור לזירת העבירה ולבחון אותה ביחד עם המתלונן, והן בשאלת עצם הפריצה לרכב, אליה אתייחס בהמשך.

לכאורה, בריחתו של הנאשם מן המקום, נתון שאין עליו מחלוקת, יכולה להצביע על אשמתו ומעורבותו בפריצה הנטענת, אלא שהנאשם הבהיר בכל הזדמנות, כי ברח מן המתלון משום שהלה רדף אחריו, ובשל העובדה שרצה להרביץ לו. אכן בשלב החקירה, לא עלה נושא אחיזת הלום, ואולם במהלך העדות מסר על כך המתלון גרסה מפורטת, ודומה שהתנהלות של אדם, שמטיחים בו דבר מה בעת שאוחזים בלום והוא מגיב בבריחה, אינה התנהלות המלמדת בהכרח על מעורבות בעבירה.

לעניין נוכחותו של הנאשם במקום, למקרא הודעתו כשלעצמה, אכן נדמה כי לנאשם אין הסבר להימצאותו במקום, והתירוצים שהוא מוסר מגומגמים. עם זאת, לאחר שהוברר לביהמ"ש כי מקום מגוריו של הנאשם אינו מרוחק מן הרחוב האמור, ונוכח העובדה שהתרשמתי שהעברית של הנאשם היא דלה מאוד, ואף המתלון התייחס להתבטאות בעברית דלה, האופן שבו אני בוחנת את תשובותיו בהודעה הוא שונה. גם לעניין הטענה שהנאשם קנה קודם לכן בסופרמרקט ואין לו איך להוכיח זאת, או לעניין שלא הביא את אותו אדם שעמו אמור היה להיפגש, לא מצאתי בטענות אלה כדי ללמד במידה הנדרשת, שאכן הנאשם הגיע למקום ללא כל סיבה, כשהתכלית של הגעתו הייתה ביצוע עבירת התפרצות. אציין, כי לא מצופה ממי שקונה פחית שתיה לשמור קבלה, שכן מדובר בסכום זעום, ובעניינו של אותו דוד, אכן ייתכן שהיה מקום להביאו על מנת שיאשר או התייחס לאותו מפגש מתוכנן, ואולם משממילא המפגש לא יצא אל הפועל, חשיבות עדותו של אותו דוד מוגבלת.

לעניין שאלת קיומה של פריצה לרכב, אציין כי המתלון העיד שראה בבירור ובוודאות פריצה לרכב, כשלטענתו מבנה הרכב שלו ייחודי ויש בו זכויות באופן שגם במבט על ניתן לראות את ההתנהלות בתוך הרכב. אלא שלביהמ"ש לא הוצגו תמונות של הרכב, המלמדות על היתכנות של המתואר. בנוסף, המתלון העיד בהגינותו שכשהגיע למטה דקות ספורות, או אף שניות, לאחר האירוע, היו הדלת ותא הכפפות סגורים, ולא היו כל סימני פריצה. עוד העיד המתלון, כי לא נגנב דבר, לכך אני מוסיפה את העובדה שלא נמצאו ממצאי טביעות אצבע, הקושרים את הנאשם לרכב, והנאשם הבהיר בחקירתו, כי לא נגע כלל ברכב, וטענה זו לא נסתרה בכל ראייה.

מכלול הנתונים האמורים, גם לאחר שלקחתי בחשבון את העובדה שעדות המתלון כשלעצמה הייתה עקבית, מפורטת ועניינית, מותר אצלי סימני שאלה העולים כדי ספק סביר, הן ביחס לוודאות הזיהוי של המתלון כי אכן הייתה פריצה לרכבו, נושא שאין לו כל ראייה תומכת זולת גרסת המתלון, והן לעניין וודאות הזיהוי של המתלון כי מי שביצע את אותה פריצה נטענת, הוא הנאשם שאותו פגש בעברו השני של הרחוב.

מסקנתי זו פוטרת אותי מן הצורך להידרש לטענות הסנגורית ביחס לגביית עדות מן הנאשם שלא בשפת האם, ומיתר הטענות לגבי מחדלי חקירה.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ככל שהופקדו כספים במסגרת צו הבאה או במסגרת הליכי מעצר בתיק, יש להשיבם לנאשם.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ח' אייר תשע"ה, 27/04/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת